

РАНКО ПАВЛОВИЋ

ЛАМПА У ПРОЗОРУ

СТАРАЦ

*Чиијајући ијесму „Ойрошијајно”
Мирослава Тодоровића*

Док се сопственом сјенком ослања о сјенку штапа,
опруженој по светлој, мразом спрженој трави,
стоји усправно или само умишља
да стоји и дише у својој мисли.

Далеко му кућа на бријегу,
много даље но што је некад била
Света гора с огрлицом утјешних драгуља
под молитвеником небеске ведрине.

Даље од подолимпске *Грчке свеске*,
у којој се, помијешани, таласају
загонетно осмијехнута историја
и море изливано из трепета душе.

Митровска магла натапа коштану срж,
у срцу зебе соко на завичајној хриди.
Кроз брда гледа Nais, у њему свој зимовник
из кога су давно одбјегли јатаци.

10. 11. 2021.

ВАТРА

Пред снимком њјесника Мирослава Тодоровића

Укравши је од богова,
Прометеј је ватру даривао пјесницима,
да њоме распламсавају љубав међу људима.

Од тада се пламен из стихова,
гријући сам себе и васељену,
пропиње у небеса, до прародитеља.

Ватра гори у пјесми,
а пјесма никад не сагори,
него се у њој множе пламенови.

Јесен у Трешњевици
ватру запретава у коријење трешања,
да би се разбуктала у прољећном цвјетању.

Коме у срцу не букти пламен
ни крај запаљене шуме
никад неће угријати слеђене кости.

14–15. 11. 2021.

ОРАХ (МИРОСЛАВА ТОДОРОВИЋА)

Из свог зеленог оклопа
испада *на бреї*,
као пјесник Драган Колунција
из мајере на Козару.

И чим дотакне земљу Трешњевице,
пружи коријен у хумус,
и према облаку на ведрини,
извије се пјесма.

Из љуске/метафоре,
један за другим

лепршају стихови
и стапају се у катрен.

У смисао сваке језгре
збијена истина свијета
као сјеменка
у само срце јабуке.

Кад захује вјетрови
йонад ѿра,
Пјесник и Орах
пјевају у двогласу.

Придружи ли им се
јек манастирских звона,
видици руше границе,
сав свијет је у оку.

Кад се све стиша,
у језгру ораха враћа се
честица Великог праска
из које је настала васељена.

28. 9. 2021.

ДУД КОЈИ ПАМТИ

Инспирисано фотосима М. Т.

У његовим жилама,
окованим каменом,
па се зато пружају
утроби тајне,
још тутње копита
римских, византијских,
турских, краљевских,
друмовима изглоданих
и срмом окићених,
коња што судбину
дијеле с ратницима,
тежацима и владарима.

У испуцалој кори,
сличној човјековој души,
још свјетлуцају
неуништиве честице
неких прадавних
излазака сунца.

У његовом деблу
(чујеш ли, пролазнице?)
лахор вијекова шуштање
прољећног лишћа
сједињује с корацима
оних који су хрлили
ка сањаној срећи
или у своје кавезе,
проткане пупчаном врпцом.

По његовим гранама,
још толико снажним
да држе птичја гнијезда
док не ојачају крила
зачуђених птића,
талози се прах мјесечине.

Хоће ли, пита се пјесник.
Бели дуд у Нишкој Бањи,
запамтити стихове
које његов штап исписује
по празнини вјечности?

Бања Лука, 25. 2. 2022.

ЛАМПА У ПРОЗОРУ

И данас понегдје
(у Трешњевици, на примјер,
гдје Мирослав Тодоровић
на огњишту подјарује ватру
да родитеље и себе дјечака
 дочека топлом вечером)
 свијетли лампа у прозору.

Трепераву свјетлост
просипа у ноћ,
и
пламом пуним мјесечине,
грије душу.

30. 6. 2023.